Κοσμικόν φρόνημα και νεότης (Πρωτοπρ. Διονύσιος Τάτσης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 13 Ιουλίου, 2009

Στις μεγάλες πόλεις υπάρχουν κληρικοί, οι οποίοι ασχολούνται με τους νέους και προσπαθούν να τους οδηγήσουν κοντά στο Χριστό, χρησιμοποιώντας σύγχρονες μεθόδους. Η προσπάθειά τους είναι αξιέπαινη, παρόλο που συχνά παρατηρούνται υπερβολές, οι οποίες υποβαθμίζουν το ορθόδοξο ήθος.

Σε αυτές θα αναφερθώ στο παρόν σημείωμα. Οι κληρικοί, που ασχολούνται με τους νέους υπάρχουν φυσικά και οι φωτεινές εξαιρέσεις- κάνουν πολλές υποχωρήσεις και πρωτοστατούν σε ποικίλους εκσυγχρονισμούς, εμφανιζόμενοι ως προοδευτικοί και ανοιχτόμυαλοι. Ελπίζουν ότι με τον τρόπο αυτό θα προσεγγίσουν τους νέους και θα τους οδηγήσουν στην Εκκλησία.
Τακτικά βγαίνουν και στο ραδιοφωνικό σταθμό της Εκκλησίας και συνομιλούν με τα πνευματικά τους τέκνα για διάφορα θέματα, που τους απασχολούν με τρόπο κοσμικό και άτονο, χωρίς ιερό ζήλο και αποφασιστικότητα για μια γνήσια χριστιανική ζωή. Οι συνομιλίες αυτές δεν έχουν ουσιαστικό περιεχόμενο και περιστρέφονται γύρω από τα θέματα χωρίς να μπαίνουν στην ουσία τους. Και όταν οι συνομιλητές κουράζονται, ρίχνουν και κάποιο λαϊκό ερωτικό τραγούδι, για να επιβεβαιωθεί ότι είναι αιχμάλωτοι από το κοσμικό φρόνημα και οι πατέρες και τα τέκνα τους.
Την προσπάθεια αυτή των συγκεκριμένων κληρικών δεν είναι εύκολο να τη χαρακτηρίσει κανείς ποιμαντική. Ικανοποιείται βέβαια η ανάγκη γνωριμίας και επικοινωνίας με άλλα πρόσωπα των νέων και αυτό είναι θετικό. Χρειάζεται ωστόσο οι κληρικοί να τους παρακινούν για κάτι βαθύτερο και ουσιαστικότερο, που φυσικά προϋποθέτει άρνηση του αμαρτωλού κόσμου. Συνήθως αυτό το ξεχνούν οι δραστήριοι και πολυμέριμνοι κληρικοί, οι οποίοι μιλούν περισσότερο για λογοτέχνες, ποιητές και φιλοσόφους και λιγότερο για τους αγίους και τους σύγχρονους γέροντες. Αλίμονο αν, μετά από είκοσι αιώνες πορείας της Εκκλησίας, τρέχουμε ακόμα στις θολές και χλιαρές πηγές της κοσμικής σοφίας, για να πάρουμε τα φώτα της προκειμένου να κάνουμε ελκυστικότερη την πνευματική ζωή της Εκκλησίας!
Το μεγαλύτερο και πειστικότερο παράδειγμα μας το έχουν δώσει την τελευταία τριακονταετία οι ενάρετοι γέροντες με την διδαχή τους, το απόκοσμο φρόνημά τους και την ειλικρινή αγάπη τους προς τους αδελφούς. Ήταν παραδοσιακοί, εντελώς ασυγχρόνιστοι και ασυγκίνητοι από τις διακυμάνσεις του αμαρτωλού κόσμου. Έμειναν σταθεροί στην πίστη και την παράδοση, γι᾽ αυτό και σταθεροποίησαν χιλιάδες χριστιανούς στην πνευματική ζωή. Ποτέ δεν τραγούδησαν, ποτέ δεν επικαλέστηκαν τη γνώμη κάποιου ποιητή και ποτέ δεν εθέλχθησαν από τους

στοχασμούς κάποιου φιλοσόφου, προκειμένου να εντυπωσιάσουν τους επισκέπτες τους και στη συνέχεια να τους πείσουν να πλησιάσουν το Χριστό.

(Πηγή: «Ορθόδοξος Τύπος», 10/7/2009)